

РЕШЕНИЕ

№ 40685

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 05.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7921** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. С. (М. S.), гражданин на Република И., подадена чрез процесуалния му представител адв. П. А., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, постановен на 03.06.2026 г. от Г. Г. - консулско длъжностно лице в Консулската служба към Посолството на Република България в Д., Република И., по заявление № 2602128 от 06.03.2026 г., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ.

В жалбата се релевират оплаквания за незаконосъобразност на оспорения акт поради неспазване на изискването за форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и противоречие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2–5 АПК. Жалбоподателят поддържа, че отказът е постановен въз основа на общи констатации, без да са установени конкретни факти, обосноваващи наличието на приложените основания за отказ по отношение на него. Излага съображения, че административният орган не е индивидуализирал документ с невярно съдържание, нито е посочил кои декларирани от заявителя данни са неверни. Оспорва извода за фиктивност на трудовото правоотношение, като сочи, че е представил трудов договор с български работодател и е преминал през предвидената административна процедура за предоставяне на достъп до пазара на труда. Според жалбоподателя това обстоятелство опровергава констатацията в акта за недоказана цел на пребиваването. Счита, че органът не е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36

АПК за пълно и обективно изясняване на релевантните факти. Доводите в жалбата се поддържат в съдебно заседание от адв. А. Й., която претендира отмяна на оспорения отказ, връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне и присъждане на разноски, вкл. адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗАДв.).

Ответникът – консулско длъжностно лице в Консулската служба към Посолството на Република България в Д., Република И., не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 75 състав, след като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. С. е гражданин на Република И., притежаващ задграничен паспорт № U1532543. С оглед намерението си да осъществява трудова дейност в Република България чужденецът е предприел действия за получаване на единно разрешение за пребиваване и работа по реда на чл. 24и ЗЧРБ като наето лице при работодател „Бира Бокс София“ ООД с ЕИК[ЕИК]. В тази връзка е представен трудов договор между посоченото дружество и жалбоподателя за заемане на длъжността „общ работник“, с уговорено месечно трудово възнаграждение от 1077 лв. и място на работа в [населено място], район М.,[жк]. Договорът съдържа клаузи относно трудовата функция, възнаграждението, работното време, правата и задълженията на страните, като започването на работа е обвързано с получаването на необходимите документи за пребиваване и работа. По административната преписка е представено и писмо на дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи, свързано с процедурата по предоставяне на достъп до пазара на труда и предприемането на последващи действия за получаване на виза за дългосрочно пребиваване.

На 06.03.2026 г. М. С. е подал заявление № 2602128 за издаване на виза вид „D“ в Консулската служба при Посолството на Република България в Д., като е посочил за цел на пребиваването полагане на труд в Република България. Към заявлението са представени документи, включително трудов договор, задграничен паспорт и медицинска застраховка. По делото са представени и документи за резервирано пътуване по маршрут Д.–И.–С..

На 03.06.2026 г. консулско длъжностно лице в Консулската служба към Посолството на Република България в Д., Република И., е издало оспорения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ. В стандартния формуляр за отказ са изложени фактически съображения, според които "при извършени проверки и анализ са установени нередовности за „Бира Бокс“ ООД: не е установено наличие на валидни и действащи трудови правоотношения". Изразено е съмнение за формално използване на трудови договори с цел легализиране на пребиваването на граждани на трети страни. Посочено е, че подобна практика създава риск от вторична незаконна заетост и миграция към други държави членки на Европейския съюз.

Изложените в отказа съображения възпроизвеждат констатациите в становището на ДАНС, прието като доказателство по делото и отделено като самостоятелно приложение поради съдържащата се в него класифицирана информация.

Отказът за издаване на виза е връчен лично на апликанта на дата 08.06.2026 г.

Жалбата срещу него е подадена в съда на 22.06.2026 г.

В съдебното производство са приети като доказателства документите, представени с жалбата, административната преписка, част от която е съгласувателното становище на

ДАНС. Приети са като доказателства и допълнително представените от процесуалния представител на жалбоподателя документи – преводи, лични, регистрационни и счетоводни документи. От представения по делото трудов договор се установява, че работодател на жалбоподателя е „Бира Бокс София“ ООД, ЕИК[ЕИК], докато фактическите констатации в мотивите на отказа се отнасят до „Бира Бокс“ ООД, ЕИК[ЕИК]. От представените удостоверения за актуално състояние на двете дружества се установява, че те представляват различни търговци със самостоятелна правосубектност.

Събрани са гласни доказателства посредством разпит на свидетеля Н. М. Комар, гражданин на Република И., притежаващ разрешение за пребиваване в Република България. Същият заявява, че е баща на един от съдружниците в „Бира Бокс София“ ООД. Свидетелят сочи, че дружеството е регистрирано през 2025 г. и от септември същата година осъществява стопанска дейност чрез заведение, намиращо се в [населено място], като дейността продължава и към момента на разпита. По негови сведения при необходимост от наемане на персонал първоначално се публикуват обяви за работа, а когато не бъдат намерени подходящи кандидати, дружеството се обръща към индийски посреднически компании за подбор на работници. Последните изпращат автобиографии на кандидатите, след което се провеждат интервюта, разясняват се естеството на работата и размерът на трудовото възнаграждение и при одобрение се отправя предложение за работа, което кандидатът подписва. След това се предприемат необходимите действия пред компетентните органи по заетостта. Свидетелят заявява, че лично е провел онлайн интервю с жалбоподателя М. С., при което са били разяснени условията на предлаганата работа, кандидатът е изразил съгласие с тях и впоследствие е бил изготвен трудов договор. Добавя, че в дружеството работят както български граждани, така и трима индийски граждани, които притежават документи за пребиваване и реално полагат труд в заведението.

При така установената фактическа обстановка съдът обосновава следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ, от надлежна страна срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ е постановен от консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в Д., като по делото са представени заповеди на министъра на външните работи и на посланика в Посолството на Република България в Д., Република И., относими към правомощията на консулското длъжностно лице, издало процесния отказ. Същият е обективиран в стандартен формуляр и съдържа както посочване на правните основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ, така и фактически съображения относно констатираните нередовности във връзка с работодателя и съмнения за действителността на трудовите правоотношения. Следователно настоящият случай не се характеризира с пълна липса на фактически мотиви, но това обстоятелство не изключва необходимостта съдът да провери дали изложените съображения са достатъчно конкретни, относими към приложените правни основания и подкрепени от доказателствата по делото.

Правната уредба на издаването на визи за дългосрочно пребиваване се съдържа в Закона за чужденците в Република България и Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Съгласно чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може

да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Нормата на чл. 24и ЗЧРБ урежда условията и реда за предоставяне на право на продължително пребиваване и работа на чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Съобразно регламентацията в цитираната разпоредба, след положителното приключване на съответния етап от производството чужденецът предприема действия за получаване на необходимата виза за дългосрочно пребиваване, като издаването ѝ представлява самостоятелен етап от процедурата и е обусловено от липсата на законови основания за отказ.

Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец при наличието на някое от изрично предвидените в т. 1 – т. 29 основания. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ предвижда отказ, когато чужденецът „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“, а съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ отказ се постановява, когато чужденецът „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. Двете основания, с които е обоснован от правна страна процесният отказ, имат различен фактически състав и предполагат самостоятелна преценка за наличието на предвидените в тях материалноправни предпоставки.

Разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ предвижда, че при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. В съответствие с това законодателно изискване чл. 34, ал. 4 Н. предвижда във формулярите за отказ да се посочват основанията и мотивите за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност. Посочената специална регламентация отчита особеностите на визовото производство и необходимостта от защита на определена информация, но не освобождава административния орган от задължението да постанови акта въз основа на установени фактически обстоятелства, които могат да бъдат подведени под приложената материалноправна норма.

Съгласно чл. 59, ал. 1 АПК административният орган издава или отказва издаване на акта с мотивирано решение, а разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК изисква писменият административен акт да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 35 АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени, а според чл. 36, ал. 1 АПК доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в този кодекс или в специален закон случаи. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 АПК възлага на административния орган доказателствената тежест да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

От съвкупното тълкуване на цитираните разпоредби следва, че при постановяване на отказ за издаване на виза административният орган е длъжен да установи релевантните факти, да ги подведе под приложимата правна норма и да изложи съображения, позволяващи да се проследи връзката между доказателствата и направения правен извод. Изискването за мотивираност не се изчерпва с формалното посочване на правното основание за отказа,

нито с възпроизвеждането на общи констатации, които не позволяват да се установи по какъв начин са осъществени предвидените в закона фактически предпоставки.

В случая отказът на ответника се основава на фактически съображения относно констатирани нередовности във връзка с работодателя и съмнения за действителността на трудовото правоотношение с жалбоподателя. След съпоставка на събраните по делото писмени доказателства, вкл. регистрационни документи, съдът констатира съществено разминаване между тях и обстоятелствата, на които се основава процесният акт. Дружеството, за което са изложени констатациите в мотивите на проверявания отказ, не е това, посочено като работодател по представения в производството трудов договор. Видно е от него, работодател на жалбоподателя е „Бира Бокс София“ ООД, докато фактическите констатации в оспорения акт се отнасят до „Бира Бокс“ ООД. Същевременно от представените по делото удостоверения за актуално състояние, както и счетоводни и разрешителни документи за „Бира Бокс София“ ООД е безспорно, че е „Бира Бокс София“ ООД и „Бира Бокс“ ООД са различни юридически лица. По делото не са установени обстоятелства, обосноваващи наличие на връзка между тях. При това положение съдът намира, че административният орган е основал изводите си на констатации, които не се отнасят до действителния работодател на жалбоподателя.

Посоченото несъответствие има съществено значение за фактическата обосновааност на отказа, доколкото основните съображения на административния орган са свързани именно с нередовности в дейността на работодателя, съмнения относно действителността на трудовите правоотношения и възможността трудовите договори да се използват формално за обосноваване на пребиваване на граждани на трети страни. За да бъдат тези констатации относими към конкретното заявление за виза, е необходимо да се установи, че се отнасят до действителния работодател на жалбоподателя, или да бъдат изложени конкретни обстоятелства, обосноваващи връзката между установените нередовности при друго дружество и трудовото правоотношение, на което се позовава заявителят. В процесния отказ подобна връзка не е изяснена, нито са изложени фактически данни, от които да се установява защо констатации относно „Бира Бокс“ ООД следва да обосновават съмнение в действителността на трудов договор, сключен с „Бира Бокс София“ ООД. При липсата на установена връзка между двете дружества съображенията относно едното не могат да бъдат използвани като самостоятелно основание за отрицателна преценка относно другото.

Това обстоятелство има непосредствено отражение върху приложението на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Достоверността на заявената цел на пребиваване следва да се преценява въз основа на обстоятелствата, относими към конкретния кандидат и действителния му работодател. Когато съмненията относно реалността на трудовото правоотношение са обосновани с данни за друго юридическо лице, без да е установена връзка между двете дружества, тези данни не са достатъчни да опровергават достоверността на заявената цел на пребиваване. Представянето на трудов договор само по себе си не задължава консулския орган да приеме, че целта на пребиваването е доказана, тъй като органът разполага с правомощие да проверява дали предложената трудова заетост е реална, дали работодателят осъществява действителна стопанска дейност и дали конкретните обстоятелства подкрепят декларираното намерение за полагане на труд. Упражняването на това правомощие обаче предполага индивидуализирана преценка на относимите факти и доказателства, а не автоматично пренасяне на общи съмнения относно друго дружество върху конкретния кандидат.

В разглеждания случай жалбоподателят е представил трудов договор с „Бира Бокс София“ ООД, съдържащ уговорки относно длъжността, възнаграждението, мястото на работа и условията за започване на трудовата дейност, както и документи във връзка с проведената процедура по предоставяне на достъп до пазара на труда. Тези документи са относими към доказването на заявената цел на пребиваване и следва да бъдат оценени в съвкупност с останалите материали по административната преписка. Административният орган е приел, че съществуват съмнения относно действителността на трудовото правоотношение, основани на установени нередовности във връзка с „Бира Бокс“ и риск от формално използване на трудови договори за миграционни цели. Подобни обстоятелства биха могли да бъдат относими по принцип към преценката по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, ако се отнасяха до действителния работодател на жалбоподателя или ако беше установена конкретна връзка между тях и заявеното трудово правоотношение. В случая обаче такава връзка не е установена, поради което фактическите констатации, послужили като основание за отказа, не могат да обосноват извод за недостоверност на заявената цел на пребиваване.

Този извод се подкрепя и от събраните в съдебното производство гласни доказателства. От показанията на свидетеля Н. М. Комар се установява, че според неговите непосредствени възприятия „Бира Бокс София“ ООД осъществява реална стопанска дейност от септември 2025 г. чрез заведение в [населено място], като в него работят както български граждани, така и граждани на Република И., притежаващи документи за пребиваване. Свидетелят описва конкретен механизъм за набиране на персонал, включващ публикуване на обяви, използване на посреднически компании при невъзможност да бъдат намерени подходящи работници, провеждане на интервюта с кандидатите и последващо сключване на трудови договори. Особена информационна стойност имат показанията му, че лично е провел онлайн интервю с жалбоподателя М. С., при което са били обсъдени естеството на предлаганата работа и условията на труд, след което кандидатът е бил одобрен и е изготвен трудов договор.

Съдът кредитира тези показания в частта им относно лично възприетите от свидетеля обстоятелства по провеждането на интервюта с жалбоподателя и организацията на подбора на персонал, доколкото същите са конкретни, последователни и не се опровергават от останалите доказателства по делото. По отношение на твърденията за стопанската дейност на дружеството и броя на наетите работници съдът ги преценява в съвкупност с писмените доказателства (представеният отчет за заетите лица, средствата за работна заплата и други разходи за труд на „Бира Бокс София“ ООД за 2025 г.), като отчита, че те си кореспондират. Показанията на свидетеля съдържат конкретни сведения относно действителната дейност на работодателя и обстоятелствата по подбора на жалбоподателя, които са в съответствие с представения трудов договор и не са опровергани от конкретни фактически констатации относно „Бира Бокс София“ ООД. Същественото е, че сведенията се отнасят до дружеството, което действително е страна по представения трудов договор, докато административният орган е обосновал съмненията си с констатации относно друг субект.

При това положение, доколкото изложените в отказа обстоятелства не се отнасят до действителния работодател на жалбоподателя и не опровергават събраните доказателства за заявената трудова заетост, същите не могат да обосноват извод, че целта на пребиваването не е доказана по достоверен начин по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Извън това, общото позоваване на риск от вторична незаконна заетост или последваща миграция към други държави членки на Европейския съюз не установява само по себе си,

че конкретният кандидат не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Макар за приложението на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ да не е необходимо във всички случаи да бъде доказано конкретно бъдещо противоправно поведение на чужденеца, изводът за недостоверност на заявената цел следва да бъде резултат от задълбочена оценка на доказателствата. В случая такава оценка не е направена, поради което съдът намира, че приложението на посоченото основание не е обосновано с достатъчно конкретни и относими фактически констатации.

Самостоятелна преценка следва да бъде извършена и относно основанията по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. За разлика от предходната хипотеза, приложението на тази разпоредба предполага установяване на конкретно невярно декларирано обстоятелство или представяне на документ с невярно съдържание. В процесния отказ административният орган не е посочил кои конкретни данни, декларирани от жалбоподателя, са неверни, нито е индивидуализирал документ, за който да е установено, че съдържа неверни фактически обстоятелства. Изложените съмнения, вкл. в становището на ДАНС относно действителността на трудовото правоотношение не са твърждествени на установяване на невярно съдържание на представения трудов договор. Необходимо е да се прави разграничение между наличието на съмнения относно действителното намерение на страните да изпълняват поетите по договора задължения и установяването на неверни фактически обстоятелства, отразени в конкретен документ. Дори да се приеме, че информацията относно „Бира Бокс“ ООД поражда основателни съмнения за реалността на определени трудови правоотношения, тези съмнения не могат да бъдат отнесени към трудовия договор на жалбоподателя с „Бира Бокс София“ ООД, след като дружествата са различни и между тях не е установена връзка. Възпроизведените в отказа констатации не съдържат конкретни факти, позволяващи да се приеме, че жалбоподателят е деклариал неверни данни или е представил документ с невярно съдържание, поради което съдът намира, че наличието на това основание за отказ не е установено.

При преценката на законосъобразността на административния акт съдът съобразява и обстоятелството, че отказът е постановен при наличие на отрицателно съгласувателно становище, чиито фактически констатации са възпроизведени в мотивите на отказа. Информацията, получена в рамките на съгласувателната процедура, е относима към визовото производство и може да бъде взета предвид при преценката на предпоставките за издаване на виза. Наличието на отрицателно становище обаче не означава, че изложените в него фактически твърдения са освободени от съдебна проверка, нито че същото установява автоматично осъществяването на приложените материалноправни основания за отказ. При съдебния контрол следва да се прецени дали констатациите, на които органът се е позовал, са достатъчно конкретни и дали обосновават наличието на предвидените в закона предпоставки.

В настоящия случай възпроизведените в отказа съображения се отнасят до установени нередовности във връзка с „Бира Бокс“, съмнения относно действителността на трудовите правоотношения и риск от използване на процедурата за цели, различни от декларираните. Тези констатации могат да представляват индикации, обуславящи необходимостта от допълнителна проверка, но не съдържат достатъчна индивидуализация на конкретните факти, които установяват приложението на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ спрямо жалбоподателя, чийто работодател е друго юридическо лице. Не е достатъчно да бъде посочено, че при извършени проверки са установени нередовности, без да се конкретизира тяхното естество, фактическата им основа и значението им за заявеното от

чужденеца пребиваване. Съгласувателното становище не освобождава административния орган от задължението да извърши самостоятелна преценка дали установените обстоятелства осъществяват законовите основания за отказ. Самото възпроизвеждане на констатациите от отрицателното становище в административния акт не преодолява недостатъчната конкретизация на фактическите основания, когато от изложените съображения не може да бъде проследена връзката между проверените обстоятелства и приложените правни норми.

В тази връзка следва да се отбележи, че изразеното от ДАНС отрицателно становище няма пряко отношение към заявлението за издаване на виза тип "D", най-малкото защото в ЗЧРБ не съществува разпоредба, която да обвързва това становище с волеизявлението на компетентното консулско длъжностно лице. При положение, че Дирекция "Миграция" – МВР е държавният орган, който е пряко ангажиран по силата на закона да упражнява административен контрол върху чужденците и да следи за спазване на миграционното законодателство е преценила, че по отношение на М. Сикх не е налице миграционен риск, не може да се приеме, че отрицателното становище на ДАНС, която е пряко ангажирана преди всичко със защита на националната сигурност, би имало решаващо значение в случая. По друг начин би стоял въпросът, ако кандидатът е бил идентифициран като заплахата за националната сигурност, какъвто очевидно той не е.

Изложеното обуславя и извод за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Съгласно чл. 35 и чл. 36 АПК административният орган е длъжен да изясни всички относими обстоятелства и да събере необходимите доказателства, преди да постанови административния акт. В конкретния случай жалбоподателят е представил документи, обосноваващи заявената цел на пребиваване, включително трудов договор с „Бира Бокс София“ ООД и документи във връзка с процедурата по предоставяне на достъп до пазара на труда. Тези документи не обвързват безусловно консулския орган с положително решение по заявлението за виза, тъй като визовото производство има самостоятелен предмет и в неговите рамки могат да бъдат установени обстоятелства, обуславящи отказ. Същевременно резултатите от предходната административна процедура са относими към преценката на достоверността на заявената цел на пребиваване и следва да бъдат обсъдени в съвкупност с останалите доказателства.

Когато административният орган приема, че представеният трудов договор е формален или че декларираната трудова заетост не е действителна, той следва да обоснове този извод чрез конкретни фактически констатации, които да бъдат съпоставени с представените от заявителя документи. В процесния отказ липсва подобна съвкупна оценка, като не е посочено дали са проверени конкретните обстоятелства относно действителната стопанска дейност на „Бира Бокс София“ ООД, възможността му да осигури предложеното работно място и изпълнението на поетите по трудовия договор задължения. Вместо това органът е основал изводите си на констатации относно друго търговско дружество, без да установи относимостта им към действителния работодател на жалбоподателя. При наличие на съмнения относно действителността на трудовото правоотношение органът е следвало да извърши необходимите проверки и да формира изводите си въз основа на съвкупна преценка на относимите доказателства, вместо да постанови отказ, основан на обстоятелства, които не се отнасят до работодателя по представения трудов договор.

Съдът съображава, че издаването на виза за дългосрочно пребиваване не представлява

безусловно субективно право на чужденеца и че държавата разполага с правомощие да контролира достъпа на чужди граждани до своята територия. Това правомощие обаче следва да бъде упражнявано в рамките на закона и при спазване на установените процесуални гаранции. Предоставената на административния орган преценка не е неограничена и не изключва съдебния контрол относно наличието на фактическите предпоставки за отказ. Съдът не замества преценката на компетентния консулски орган със собствена преценка относно целесъобразността на допускането на чужденеца на територията на страната, а проверява дали отказът е постановен при установяване на релевантните факти и правилно приложение на материалния закон.

В разглеждания случай изложените мотиви сочат на съмнения относно действителността на трудовите правоотношения и възможно използване на процедурата за цели, различни от заявените, но тези съмнения са обосновани с констатации относно дружество, различно от работодателя на жалбоподателя. Установеното несъответствие не представлява несъществена неточност в наименованието на търговското дружество, а засяга идентичността на правния субект, чиято дейност е била предмет на проверка и въз основа на която е формиран изводът за наличие на основания за отказ. При положение че двете дружества са различни юридически лица и между тях не е установена връзка, фактическите констатации относно едното не могат да бъдат използвани като достатъчно основание за отрицателна преценка относно другото. Това обстоятелство, разгледано в съвкупност с представения трудов договор, документите от процедурата по достъп до пазара на труда и събраните гласни доказателства, обуславя извод, че административният орган не е изяснил в необходимата степен релевантните факти и не е обосновал наличието на приложените материалноправни основания за отказ.

Следователно оспореният административен акт е постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са се отразили върху правилното приложение на материалния закон, поради което са налице отменителните основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК. Отказът следва да бъде отменен, като на основание чл. 173, ал. 2 АПК административната преписка бъде върната на компетентния орган за ново произнасяне при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение. При новото произнасяне органът следва да извърши съвкупна оценка на представените документи и информацията, получена в рамките на съгласувателната процедура, като съобрази, че работодател по трудовия договор е „Бира Бокс София“ ООД, а не „Бира Бокс“, да установи конкретните факти, относими към приложимите законови основания, и да изложи ясни мотиви, позволяващи да се проследи връзката между фактическите констатации и направените правни изводи.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разходи. От представените доказателства се установява заплащането на държавна такса в размер на 5,11 евро, както и извършването на разходи за превод на документи в размер на 56,40 евро, направени във връзка с представянето и ползването на писмените доказателства по делото. Последните са обусловени от необходимостта документите на чужд език да бъдат представени на български език, за да могат да бъдат приобщени към доказателствения материал и обсъдени от съда при разрешаването на спора. Ето защо съдът приема, че и двата вида разходи са непосредствено свързани с производството и са необходими за осъществяване на съдебната защита на жалбоподателя. При доказаното им извършване същите следва да

бъдат възложени в тежест на ответника в общ размер на 61,51 евро.

Основателно е и искането за присъждане на адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателя по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв., доколкото от представения договор за павна защита и съдействие се установява предоставянето на безплатна адвокатска помощ на основание чл. 38, ал. 1 от същия закон. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв, когато в съответното производство насрещната страна носи отговорност за разноски, адвокатът, оказал безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда и се присъжда непосредствено в негова полза. При определяне на размера съдът съобразява критериите по чл. 36, ал. 3 и 4 ЗАдв, като отчита фактическата и правната сложност на спора, характера на засегнатия интерес, обема на извършените процесуални действия и положения адвокатски труд. Настоящото производство е свързано с проверка на законосъобразността на отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, изискваща анализ на специалната правна уредба, административната преписка, писмените и гласните доказателства, както и на основанията за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ. С оглед на тези обстоятелства съдът определя адвокатско възнаграждение в размер на 500,00 евро.

Следователно на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 61,11 евро, включващи заплатената държавна такса и разходите за преводи на документи, а на процесуалния му представител – определеното от съда адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ, и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 75 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „D“, постановен на 03.06.2026 г. по Заявление № 2602128/06.03.2026 г. на консулско длъжностно лице в Консулската служба към Посолството на Република България в Д., Република И., на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ.

ИЗПРАЩА административната преписка на консулското длъжностно лице в Консулската служба към Посолството на Република България в Д., Република И. за ново произнасяне по Заявление № 2602128/06.03.2026 г., подадено от М. С. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на М. С. разноски по делото в общ размер на 61,51 евро (шестдесет и едно евро и 51 евроцента).

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на адв. П. А., на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, сумата от 500,00 (петстотин) евро, представляваща адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство на жалбоподателя.

Решението подлежи на касационно обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, при съобразяване на приложимите специални правила.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

